

Η υποβάθμιση της Ελληνικής παρέλασης στους Αντίποδες

Στηβ Μπακάλης*

Με μια λιτή αλλά συναισθηματικά φορτισμένη τελετή – συγκριτικά με προηγούμενα χρόνια – η ομογένεια της Μελβούρνης τίμησε την Εθνική Επέτειο της 25ης Μαρτίου στο μνημείο των πεσόντων (Shrine of Remembrance). Ο λόγος της λιτότητας ήταν η πρόσφατη απόφαση της διοικητικής επιτροπής του μνημείου να μην επιτρέψει την παρέλαση στον απόηχο των επεισοδίων του 2019, όταν η παρουσία του εκπροσώπου της Ελληνικής Βουλής κ. Γιώργου Βαρεμένου έγινε αιτία κατακραυγής ενάντια στη Συμφωνία των Πρεσπών, από μια ομάδα παρευρισκομένων. Ήταν η πρώτη φορά που μια τέτοια παρεκτροπή χαρακτήρισε το τελετουργικό πνεύμα σεβασμού της ελληνικής παρέλασης και, ως εκ τούτου, η επιτροπή έκρινε ότι κάτι τέτοιο δεν συνάδει με την ευλαβική συμπεριφορά που οφείλουμε σε εκείνους που τιμούμε σε αυτές τις επετείους. Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε την, λίγους μήνες πριν, άκρως εποικοδομητική συνάντηση των Υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας και Αυστραλίας, με κύριο σημείο αναφοράς την ενίσχυση των διμερών οικονομικών σχέσεων κυρίως μετά τη σημαντική αυστραλιανή επένδυση στην Ελλάδα στον τομέα διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, με προοπτικές συνεργασίας σε άλλους τομείς όπως αυτούς της έρευνας, πράσινης οικονομίας και τουρισμού. Προς την κατεύθυνση αυτή επισημάνθηκε και ο σημαντικός ρόλος που μπορεί να παίξει η ομογένεια στην Αυστραλία, η συνεισφορά της οποίας στην πρόοδο και την ευημερία της νέας της πατρίδας, είναι

Σύμφωνα με τα στοιχεία της τελευταίας απογραφής, η ελληνική διασπορά αποτελείται από την πρώτη γενιά που αριθμεί 100.000 περίπου άτομα, τα οποία γεννήθηκαν στην Ελλάδα.

τεράστια. Πώς μπορούμε να καταλήξουμε σε κάποια συμπεράσματα από αυτές τις αντικρουόμενες εξελίξεις, πορευόμενοι προς το μέλλον; Μια εικόνα της σύνθεσης της ελληνικής διασποράς προς την κατεύθυνση αυτή, είναι απαραίτητη.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της τελευταίας απογραφής, η ελληνική διασπορά αποτελείται από την πρώτη γενιά που αριθμεί 100.000 περίπου άτομα, τα οποία γεννήθηκαν στην Ελλάδα. Παραδοσιακά, εκεί εστιάζεται η ελληνική πολιτική για την διασπορά και υστερεί οικτρά στην προσέγγιση του μεγαλύτερου ποσοστού της ομογένειας που είναι η δεύτερη και η τρίτη γενιά ενώ αριθμεί περίπου 300.000 άτομα. Αυτό το πρώτο κομμάτι της ομογένειας όμως, διέπεται από ένα διακαή πόθο να έχει μια αποτελεσματική επαφή με την πατρίδα των γονέων τους, σε συνάρτηση με ένα σταθερό και ελκυστικό θεσμικό πλαίσιο, όπως αυτό της Αυστραλίας.

Επιπλέον, υπάρχει και ένα κομμάτι της ομογένειας που κυμαίνεται γύρω στα 20.000 άτομα και που προέκυψε από το τελευταίο κύμα μετανάστευσης που δημιούργησε η οικονομική κρίση.

Επιστροφή τώρα στη σημειολογία της «υποβαθμισμένης» παρέλασης του 2022. Είναι φανερό ότι ένα κομμάτι της ελληνικής διασποράς (κυρίως η πρώτη γενιά) διέπεται από πατριωτισμό σε θέματα εξωτερικής πολιτικής όπως, εν προκειμένω, της Συμφωνίας των Πρεσπών. Σε μια δημοκρατία όμως, οφείλουμε να αποδεχόμαστε τις κυβερνητικές πολιτικές, πάντα με κριτική σκέψη, και να μη μεταφέρουμε τις όποιες αντιθέσεις μας σε εορταστικές εκδηλώσεις όπως είναι αυτή της 25ης Μαρτίου. Αυτές οι αντιθέσεις θα πρέπει να μεταφέρονται επίσημα στην εκάστο-

τε ελληνική κυβέρνηση από τα θεσμικά όργανα που εκπροσωπούν την ελληνική διασπορά. Εδώ όμως έγκειται και το πρόβλημα: η αντιπροσώπευση αυτή έχει αρκετά κενά. Για παράδειγμα, το «κεντρικό όργανο» στη Μελβούρνη είναι η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα Μελβούρνης που αριθμεί μόλις 1150 μέλη, τη στιγμή που η Μελβούρνη είναι η μεγαλύτερη ελληνική πόλη εκτός Ελλάδας. Αυτό συνιστά ένα πρόβλημα αντιπροσώπευσης, με αποτέλεσμα να είναι δύσκολο να περάσει ένα ισχυρό, επίσημο μήνυμα στη γενέτειρα, μέσω των μελών ενώ μεταφέρεται κάποιες φορές το λάθος μήνυμα, σε δημόσιες εκδηλώσεις.

Ως εκ τούτου, μια διασπορική πολιτική θα πρέπει να είναι δημιουργική και με στοχευμένες δράσεις. Παράλληλα, θα πρέπει να υπάρχει καλύτερη επικοινωνία και ενημέρωση, πράγματα που προϋποθέτουν την ίδρυση ενός Υπουργείου Απόδημου Ελληνισμού, το οποίο θα συμβάλει στην συνεργασία του Εθνικού Κέντρου με την Ομογένεια και στον συντονισμό κοινών δράσεων και την καλύτερη οργάνωση και αντιπροσώπευση της ελληνικής διασποράς.

Σχετικά με το τελευταίο, ένα παράδειγμα προς μίμηση θα μπορούσε να είναι η δημιουργική εκμετάλλευση της Ελληνικής Λέσχης της Καμπέρας που αριθμεί έως και 65.000 μέλη. Οι παραπάνω προτάσεις θα μπορούσαν να συμβάλλουν σε μια πιο αποτελεσματική πολιτική διασποράς, συνυφασμένης με το επίπεδο άλλων χωρών όπως της Ιταλίας, του Ισραήλ, της Ινδίας, και της Κίνας, μεταξύ άλλων. (Πηγή: Καθημερινή)

* Ο Στηβ Μπακάλης είναι πρόην Καθηγητής του Πανεπιστημίου Victoria της Μελβούρνης.